

HET NARRENSCHIP

De Paepe & Depuydt

HET NARRENSCHIP

Thriller

2019

Beefcake Publishing

MONG NGUA ISLAND

*Wir faren umb durch alle landt
All port durchsuchen wir, und gstadt
Wir faren umb mit grossem Schad
Und künnent doch nit treffen wol
Den staden do man lenden sol
Unser umbfaren ist on end
Dann keyner weisz, wo er zu lend
Und hart doch keyn ruw tag, und naht
Uff wiszheyt unser keyner acht.*

Uit *Narrenschiff*, Sebastian Brant (1494)

PROLOOG

VIETNAM, MONG NGUA ISLAND

19 NOVEMBER 2018

'Juul. Juul!'

Guust schudt hevig aan de schouder van zijn broer. Die kijkt hem kreunend en slaapdrongen aan. 'Wat?'

'Hoor je dat?'

De wind blaast niet meer, hij huilt en raast als een dolgedraaid dier. De regen zwiept in horizontale stromen over de lagune, alsof aan de overkant een vloot waterkanonnen hun lading afschiet.

'Laten we mama roepen.'

Guusts onderlip begint te trillen. 'Ja, alsjeblijft!'

Met een harde klap waait het raam van hun hut open. Het glas breekt en vliegt in gruzelementen de kamer in. Meteen kolkte een werveling van wind en water naar binnen. Alles wat niet vast zit, vliegt in het rond.

De jongens zijn doodsbang en zetten het op een oorverdovend krijzen. Mieke komt in haar slaapshirt de hut binnengestormd. Ze rent op de jongens af, klemt ze tegen zich aan en hijst ze uit het bed. Ze worden meteen doorweekt door het water dat door het raam naar binnen gutst. Het proeft zout en zoet tegelijk. Mieke trapt met haar teen in een glasscherf, maar voelt geen pijn. De lichten in de hut knipperen twee keer aan en uit. Dan springen de lampen kapot in een regen van vonken.

Mieke gooit de deur open met haar voet. Zij en de kinderen zijn nog maar net op de steiger als het dak van de hut scheurt en als een stuk karton wegvliegt in de nacht.

Dimitri verschijnt in een kletsnat regenjasje. 'We moeten hier weg!' schreeuwt hij in Miekies oor. 'De steiger begeeft het. Maak dat je zo snel mogelijk op vaste grond staat. Gianni staat al aan land. Ik haal de anderen!'

Mieke rent over de gladde steiger, die vervaarlijk kraakt. Planken versplinteren en springen omhoog. De wind rukt aan haar lichaam, zodat ze bijna haar evenwicht verliest. Ze klemt de huilende kinderen zo dicht mogelijk tegen zich aan en springt van de steiger op het zand. Daar zit Gianni, op zijn knieën, met zijn hoofd in zijn handen. Takken, bladeren en puin vliegen in het rond. Mieke knielt naast hem neer en buigt over Juul en Guust heen om hen te beschermen.

OP ZEE, 1968

De Franciscaan tuurt van onder zijn borstelige wenkbrauwen in de mist. Zijn helderblauwe ogen liggen diep in hun kassen. Zijn wangen zijn ingevallen en tussen zijn verdroogde lippen zijn een paar verbrokkelde gele tanden zichtbaar. Een lange grijze baard verbergt een deel van het grote houten kruis op zijn borst. Hij draagt een bruine pij van ruw geweven stof die rond zijn middel wordt samengehouden met een rafelig touw. Zijn knokige handen trillen lichtjes terwijl hij zich vasthoudt aan de reling. Bruine, kromme vingernagels schrapen over het hout. Hij hoest rochelend een fluim op en mikt ze in het water. Zijn linkerhand verdwijnt in zijn pij en haalt er een stokoud koperen kompas uit. De naald danst en tolt en wijst dan het noorden aan, ergens diep in de mist. De Franciscaan draait zich om en geeft met een weids armgebaar een instructie door aan de verstotene achter het roer. Het schip wijzigt koers. De vijftien anderen beginnen te joelen. Ze hebben elk hun positie op het schip, van het want tot het ruim. Een van hen is vastgebonden aan de mast en slaat schuimbekkend het hoofd heen en weer. Ze hebben verwilderde koppen en wijd opengesperde ogen die tolleren in hun kassen. Ze dragen lompen die door de dorpingen zijn ingezameld, voordat ze onder begeleiding van bellen en klaagzangen naar de kade werden gedreven, waar de Franciscaan hen opwachtte. Ze moesten hun schamele bezittingen afgeven. Kinderen gooiden visafval naar hun hoofd. Schoenen mochten ze niet houden, want ze zouden

nooit meer aan wal komen. De verschoppelingen zijn veroordeeld tot een leven op zee. Ze pekelen vis in zoutvaten en bijten hun zeldzame tanden stuk op taai gedroogd fruit, dat in beschimmelde stapels ligt opgehoopt in het ruim. Slapen doen ze met één oog open, want ze zijn bang van elkaar. Ze mogen elkaar niet aanraken van de Franciscaan. Als ze het toch doen, dan verstuikt hij een van hun vingers. En als ze elkaar aanraken daar waar het al helemaal niet mag, dan breekt hij een vinger. De meeste verstotelingen hebben kromme, vervormde handen. Hun huid is droog en verschroeid. Ze staan op een streng rantsoen van één kroes water per dag. Als het niet regent, dan wordt de watervoorraad niet aangevuld en lijden ze dorst. Alleen de Franciscaan mag de kroes aanraken. Ze vormen een rij op het dek, de kleinste verstotelingen vooraan, de grootste achteraan. Als laatste brengt de Franciscaan water naar degene die is vastgeklonken aan de mast. En dan drinkt hij zelf twee kroezen. Maar nu staat hij op de boeg. Hij negeert het gejoel en staart bezorgd in de dikke, warme mist. De Franciscaan weet niet meer waar hij is. De mist heeft het Narrenschip uit koers geslagen.

DEEL 1

1

VIETNAM, CAN THO

15 NOVEMBER 2018

'Wie me deze vakantie "The Spark" noemt, die kan de pot op!'

Mark Geuns schakelt zijn iPhone uit en glimlacht naar zijn twaalf jaar jongere vrouw, naast hem in de helikopter. Zijn tanden zijn zo wit als zijn met peroxide gebleekt kapsel. Onder zijn spannend T-shirt van Dries Van Noten verraadde een bierbuikje dat hij vijftig is.

'Dan wordt het ongetwijfeld druk op die pot,' zegt Veronique Van Lokeren terwijl ze haar dikke blonde vlecht streelt. De actrice is achtendertig, maar ziet er vijf jaar jonger uit. Ze heeft meer dan tachtigduizend volgers op Instagram, vooral dankzij haar vertolking in *The Okavango Killings*. Die serie werd negen jaar geleden voor het eerst uitgezonden op de Amerikaanse zender HBO en Veronique wordt er nog altijd op aangesproken. Het was een monsterhit. Mijn enige hit, denkt ze wrang terwijl een droevig lachje om haar mond speelt. Veel minder succesvolle Amerikaanse rollen volgden in de nasleep van de reeks. Uiteindelijk had ze zelfs zes maanden in een Vlaamse soap gespeeld, tot haar personage door de scenaristen werd

getrakteerd op een gruwelijke wurgdood in de seizoensfinale.

Maar goed, daar wil ze nu even helemaal niet mee bezig zijn. Samen met haar man, hun twee zoontjes en Marks dochter uit zijn vorige huwelijk, Emily, staan ze aan het begin van wat een ontspannende luxevakantie moet worden. Ze zijn net met de helikopter opgestegen uit Can Tho om naar hun bestemming te worden gebracht, een luxueus privé-eiland in de Zuid-Chinese Zee.

'Ik voel me wel wat duizelig,' blaast Mark Geuns. Hij vist een kleine zilveren kam uit zijn achterzak en haalt die door zijn dunner wordende haar.

Veronique glimlacht flauwtjes naar hem. 'Ik ook,' zegt ze. 'Daar zal de jetlag ook wel mee te maken hebben.'

'En de verandering van temperatuur,' voegt Mark eraan toe terwijl hij met een gekromde wijsvinger een laagje zweet uit zijn wenkbrauwen veegt.

'Na de drukte van de vliegreis en onze eerste dag in Saigon kan ik wel wat rust gebruiken,' zucht Veronique. 'We hebben even van de drukke metropool kunnen proeven, en dat War Remembrance Museum was wel interessant, maar dan had ik het wel gehad met die overdosis brommertjes en die krioelende massa.'

Veronique wijst naar hun twee zonen, Juul en Guust, negen en zeven jaar, die achter hen zitten. 'Die twee lijken er geen last van te hebben. Ze doen nog altijd alsof ze in een Amerikaans legervliegtuig zitten.' Ze glimlacht. 'Geen jetlag voor onze jongens.'

'Zou ik ook niet hebben als ik zoals hen had kunnen maffen in het vliegtuig,' zegt Mark.

Over zijn dochter Emily, die aan zijn andere zijde zit, maakt hij zich meer zorgen. Met haar handen diep in de

zakken van een te kort afgesneden jeansshortje staart ze naar buiten, haar gezicht op onweer.

'Gaat het, schat?' Mark legt een arm om haar schouder. Ze antwoordt niet en tekent met haar teenslipper cirkeltjes op de bodem van de helikopter.

'Je zult het vast een fijne vakantie vinden,' probeert hij.

Vast niet, denkt Emily. Ze knijpt haar reebruine ogen stijfdicht en probeert het helse kabaal van de rotoren uit haar hoofd te bannen. Ze stelt zich voor dat ze op het terras van hun Antwerpse loft ligt te zonnen in een strandstoel, een smeulende joint in de asbak naast haar oplichtende smartphone, terwijl voor haar voeten de cargoschepen over de Schelde ploegen en de flatgebouwen van Linkeroever glinsteren in de zon. Oké, het is november, dus dit is maar wat dromerige fantasie. Maar ze wil in elk geval hier niet zijn.

Naast het gezin zijn nog drie personeelsleden meegevloden voor de reis. Twee van hen, de *personal assistant* van Mark, Dimitri Van Wijneghem, en de *personal trainer* van Veronique, Gianni Di Modica, zijn al vooruit gereisd naar het eiland om alles in orde te brengen voor de komst van het gezin.

De laatste, Mieke Virunga, zit wel mee in de helikopter. Ze draagt een wit topje dat mooi afsteekt tegen haar chocoladekleurige huid. Dertig dunne, gitzwarte vlechten hangen glimmend in de weerkaatsende zon over haar gespierde rug.

Mieke is al vijf jaar de *nanny* van Guust en Juul. Ze heeft de jongens zien opgroeien en is dol op hen.

'Lukt het ginderachter?' vraagt Veronique terwijl ze zich half omdraait.

Mieke knikt. Veronique is een goede werkgeefster, best respectvol, al kan ze af en toe kortaf zijn. Maar dat wijt Mieke dan maar aan de stress die Veroniques leven met zich meebrengt. Ze heeft een mateloze bewondering voor de manier waarop Veronique omgaat met haar sterrenstatus. Geen kapsones of onmogelijke eisen. En vakantie op een privé-eiland, dat hoort er wellicht bij. Ze voelt zich bevoorrecht dat ze vanop de eerste rij getuige mag zijn van de glitter en glamour, al vindt haar vriend het steeds minder leuk. Darren heeft haar vorige maand ten huwelijk gevraagd en ze heeft 'ja' gezegd, dus eigenlijk zou ze nu bezig moeten zijn met feestzalen uitzoeken en een trouwjurk passen. Hij dringt erop aan dat ze haar ontslag geeft tijdens of vlak na deze reis, maar Mieke weet het nog zo niet. Ze houdt enorm van Guust en Juul. Misschien als ze binnenkort een eigen kind heeft. Als...

Ze vindt Mark en Veronique een mooi stel. Hij is tegelijk Veroniques ontdekker, man en manager, maar er is geen sprake van een machtsverhouding. Het zijn twee handen op één buik, nog steeds dolverliefd na twaalf jaar en twee kinderen. Mark is het type speelvogel-vader, hij bemoeit zich nauwelijks met de praktische kant van de opvoeding. Wellicht heeft hij zijn deel al gehad met Emily, denkt Mieke, het verwende wicht uit zijn eerste huwelijk. Hopelijk verziekt ze de sfeer niet met haar stemmingswisselingen. Soms denkt Mieke dat Emily meer op haar moeder lijkt dan ze zelf beseft.

Een schreeuw van Mark doet Mieke opschrikken uit haar gedachten. Mark houdt al de hele reis zijn camera en verrekijker in de aanslag en heeft eindelijk gezien wat hij zoekt. 'Daar heb je ze!' roept hij terwijl hij de lens van zijn camera scherpstelt. 'De Con Dao-eilanden!'

Een archipel van heuvelachtige, met tropisch woud overgroeide eilanden duikt op onder hen. Haviken en zeearenden cirkelen rond de heuveltoppen, hun vleugels gedragen door de stijgende thermiek. Jonken met getrokken zeilen ploegen traag door de kalme zee tussen de eilanden. Hier en daar rijst een scherpe rots uit het water.

Mieke vraagt: 'Is een van deze eilanden het onze?' 'Technisch gezien wel,' zegt Mark. 'Ons eiland is veel kleiner. Het hoort wel bij de Con Dao-eilanden, maar het ligt 75 kilometer verderop, geïsoleerd in zee. De eilanden die je nu ziet, daar hebben de Fransen indertijd de beruchte Tiger Cages gebouwd. Ook nog een heftig stukje oorlogsgeschiedenis.'

Veronique knipoogt naar Mieke. 'Geen paniek. Over ons eiland zijn helemaal geen oorlogsverhalen te vertellen, dus hij houdt er wel een keertje mee op.'

Mieke grinnikt. Een paar minuten later mindert de heli in snelheid en gaat langzaam lager vliegen. Een croissantvormig eiland wordt snel groter. De buitenste kustlijn is rotsachtig, maar in de oksel van de lagune, naast een steiger met paalhuisjes, ligt een strand te schitteren in de zon. De westelijke arm van het eiland is overwoekerd met jungle. In het midden, naast een zwembad en een tennisterrein, staan gebouwen met daken van palmladeren. Eén weg voert naar de oostelijke arm, waar op het uiteinde een cirkelvormig betonnen landingsplatform is aangelegd. Zacht landt de helikopter op Mong Ngua Island.

VIETNAM, MONG NGUA ISLAND

15 NOVEMBER 2018

Dimitri Van Wijneghem vloekt. Door de luchtverplaatsing van de rotoren is zijn baseballpetje van zijn hoofd gewaaid tot boven in een palmboom. De kleuren steken fel af tegen het groen van de bladeren. Nu krijg ik al een zanneslag nog voor de malaria of gele koorts me te pakken krijgt, denkt hij wrang. En als ik in die boom klim, word ik vast gebeten door een gifslang of ander ongedierte. Neen, daar hebben we personeel voor.

De *personal assistant* van Mark kijkt met een zuur gezicht naar de landende helikopter. Hij draagt een driekwart surfshort met sneakers en witte sokken eronder. De tien centimeter aan scheenbeen die bloot is gebleven, is roodverbrand. Een pluizig, rossig ringbaardje moet zijn dubbele kin verdoezelen. Dimitri haat zijn eigen voornaam en probeert iedereen er al jaren vergeefs toe te overhalen om hem 'Doctor D' te noemen. Kinderen haat hij ook, en hitte, en zand, en zon. Maar hij plooit zijn gezicht in een geforceerde glimlach wanneer het gezin Geuns uit de helikopter stapt. Sinds gisteren loopt hij zich het vuur uit de sloffen in deze broeierige uithoek van Azië, maar voor zijn werkgevers zal het lijken alsof het allemaal vanzelf is gegaan. Daar mogen ze zich wat vaker bewust van zijn, vindt hij. Een paradijs, mijn kloten. Vieze beesten en zweet dat aan je lijf plakt zodra je een vinger beweegt. Geef mij

maar een door airco gekoeld kantoor met iPad en koffiehoek, denkt hij. Maar goed, hij wordt dik betaald voor wat hij doet, dus hem zullen ze niet horen morren. Kijk, daar heb je de twee ettertjes. En de geblondeerde idioot met zijn *trophy wife* en rotverwende dochter. En Mieke. Ho, wat ziet Mieke er weer lekker uit in haar witte topje en korte rokje. Met haar lange bruine benen en die glimmende ravenzwarte vlechtjes. Ja, Mieke staat met stip op nummer één in zijn nochtans uitgebreide *spank bank*.

Dimitri veegt met zijn zakdoek het parelende zweet van zijn voorhoofd en roept om boven het geraas van de wicken uit te komen: 'Welkom op het Hoefijzer!' Hij wijst naar een minibusje dat even verderop geparkeerd staat. Het is wit, met in groene letters 'Mong Ngua' erop geschilderd en daaronder een tekening van een palmboom en een zon die idyllisch ondergaat in de zee.

Een voor een klauteren de gezinsleden het busje in. Guust en Juul kruipen op de achterbank, Mark en Veronique installeren zich op de middenbank en Dimitri hijst zich zuchtend naast Mieke op de bank achter de chauffeur. Emily heeft de passagierszetel vooraan ingenomen. Ze strekt ostentatief haar benen uit en zet haar koptelefoon op.

Het busje maakt nauwelijks geluid bij vertrek. '*Electric!*' zegt de grijnzende chauffeur. Zijn lach ligt verscholen in de plooiën van drie dubbele kinnen. De corpulente man klemt zijn korte vingers als elastieken rond het stuurwiel. '*Very good! No pollution!*' Ze rijden over een smalle, perfect aangelegde asfaltweg tussen twee hagen van bamboe. Af en toe is een vaag silhouet van een vormloos gebouw te zien tussen het groen.

'Servicegebouwen en woningen van het personeel,' zegt Dimitri terwijl hij een wegwerpgebaar maakt door de

geblindeerde ruit. 'Lelijk, maar daar hoef je niet op te letten. Ik heb de groene jongens hier al duidelijk gemaakt dat ze die bamboe voortaan wat minder moeten snoeien, zodat de arriverende gasten niet meteen met die lelijkheid worden geconfronteerd. Ja, ze hebben hier nog wat opvoeding nodig. Maak jullie geen zorgen. *Doctor D is on the motherfucker!*

Kwal, denkt Mieke, en ze schuift zo ver mogelijk tegen het raampje aan. Ze sluit haar ogen en geniet van de koele airco op haar gezicht en schouders. Ze opent haar ogen pas opnieuw een kilometer verderop, waar de weg naast de lagune loopt. Naast grillige mangroven dobberen bootjes.

'Jetski's!' gilt Juul.

'Übercool!' voegt zijn broertje eraan toe. 'Gaan we dat doen, papa?'

Mark draait zich naar zijn jongste zoon en haalt zijn vingers door het piekerige kapsel van de jongen. 'Natuurlijk, Guustje. Daarvoor komen we toch?'

'Cooooool...' mijmert Guust met zijn wang tegen de koele ruit. Ze rijden voorbij een kruispunt waar links een kort pad naar een steiger en een sikkelvormig strand leidt.

'Crescent Beach!' zegt de chauffeur terwijl hij zijn hoofd bijna honderdtachtig graden naar achteren draait. Zijn brede nek lijkt naadloos over te gaan in zijn kwabbige gezicht. *Very beautiful! Very clean!*

Very stupid,' flapt Dimitri eruit. 'Hou je ogen op de weg, Vietnamees.'

Het busje houdt halt voor een gebouw achter het strand. Een dak van palmladeren overdekt een restaurant met bar. Het gezin stapt uit het elektrisch voertuig en wordt opgewacht door een vierkoppig orkestje, allemaal jonge vrou-

wen. Een van hen heeft een lange jurk aan en zit elegant op een krukje. Ze bespeelt een soort harp en zingt een onverstaanbaar lied op een bijna buitenaards hoge toon. Achter haar staan drie breed glimlachende meisjes aan gitaren te plukken en op fluiten te blazen.

'Welcome song!' zegt een Vietnamees in een smetteloos wit pak die uit het niets tevoorschijn komt. Ter hoogte van zijn linkertepel staat hetzelfde logo als op de bus. En boven de ingang van het restaurant staat dat logo ook, merkt Veronique. Ze wuift zich met haar zonnehoed koelte toe. Het was een lange reis, maar laat de vakantie nu maar beginnen.

'Welcome song. Omdat jullie welkom zijn! Mijn naam is Thao, ik ben jullie gastheer. En chef personeel,' zegt de man in perfect Engels.

Dimitri legt zijn linkerhand op de kont van Mieke. 'De échte chef personeel, dat ben ik natuurlijk,' hijgt hij met stinkende adem in haar gezicht. 'Al sinds het moment dat ik hier arriveerde gisteren. Ik zag meteen dat dit eiland een dosis Doctor D *magic* nodig heeft.'

Mieke deinst achteruit en gaat bij de kinderen staan. Was Darren maar hier, die zou wel weg weten met zo'n walgelijke patser. Hoe moet ze het drie weken uithouden met die eikel zo dicht in de buurt? En er is geen ontsnappen aan. Zolang hij voor de Geunsen werkt en zij ook, zit ze met hem opgescheept. Misschien moet ze toch naar Darren luisteren en haar ontslag indienen tijdens deze reis. Het idee lijkt steeds aanlokkelijker.

Thao schudt iedereen formeel de hand, ook de twee jongens. Hij is breedgeschouderd, maar slechts iets groter dan Juul. Het orkestje verdwijnt en ze krijgen allen een glas koel vruchtensap aangeboden en een in alcohol gedrenkt

doekje om hun gezicht en hals te verfrissen. Even later komen de blootsvoetse, giechelende meisjes van het orkest terug. Ze hangen geurige bloemenkransen om de nek van de gasten.

'Uw bagage ligt al in de kamers,' zegt Thao terwijl hij naar de overkant van de bar wijst, waar naast een steiger acht paalhutten boven het water lijken te zweven.

'Heb ik voor gezorgd,' knipoogt Dimitri. Achteloos houdt hij zijn hand boven zijn ogen om te kijken naar de helikopter die een grote bocht maakt langs de withete zon om dan terug koers te zetten naar het vasteland.

'Dat doet er me aan denken,' vervolgt Dimitri terwijl hij een vinger in Thao's borstkas priemt. 'Mijn petje hangt ergens in de bomen naast de helipad. Stuur eens een mannetje om het op te halen, oké? Knalrood met een zwarte B erop. Van de Boston Red Sox. Je kan het niet missen.'

Thao's mondhoeken verstrakken, maar hij knikt en glimlacht. 'Komt in orde.'

Gianni Di Modica komt met een pioenrood hoofd op het gezelschap afgelopen. Hij wappert met zijn handen om zichzelf koelte toe te wuiven. 'Sorry luitjes,' kakelt hij. 'Sorry, sorry!' Hij werpt iedereen een kushandje toe. 'Geen kusjes, ik ben helemaal bezweet. Kun je geloven dat de roeimachine daarbinnen in de fitness kapot is? Dat ding zit muurvast. Ik heb er samen met een paar jongens aan zitten wrikken en sleuren, maar het geeft geen millimeter mee.' Hij neemt een verfrissend doekje aan en dept er zijn hals mee. 'Het is een catastrofe. Een ca-ta-stro-fe.'

Veronique glimlacht en legt een hand op de arm van haar *personal trainer*. 'Gianni, rustig maar. Dit is het einde van de wereld niet.' Ze maakt een hoofdgebaar naar de baai met

de bootjes. 'We zullen daar wel roeien, dat lijkt me een stuk leuker dan binnen in de airco.'

'Oké darling,' zegt Gianni. 'Maar ik word er hypernerveus van als iets niet werkt zoals het hoort. Je kent me.'

'Ik ken jou, ja. Daarom ben ik ook zo dol op je.'

Dimitri schraapt zijn keel. 'Ik los dat wel op, geen probleem. Willen jullie nu de kamers zien? We slapen in die hutjes aan de baai. Ze zijn erg gerieflijk, moet ik toegeven. Ik heb ze van onder tot boven geïnspecteerd. Kraaknet, alles werkt, mooi uitzicht... Jullie zullen tevreden zijn.'

Alles werkt, hoor hem bezig, denkt Gianni. De zogezegde 'Doctor' die alles zal oplossen. En ondertussen maar whisky-cola's drinken en het personeel afkatten, vooral de meisjes. Of denkt die omhooggevallen papzak dat hij het niet gezien heeft? Schandalig. En Vera heeft natuurlijk niets in de gaten. Maar klikken wil hij niet. Hij zal wel een manier vinden om aan Vera duidelijk te maken dat Dimitri's houding niet oké is.

Mark drinkt zijn drankje op en zucht. 'Daar helemaal aan de andere kant van het strand? Dat is wel nog een eindje lopen zo te zien.'

Gianni klapt enthousiast in zijn handen. 'O, maar daar is aan gedacht. Thao, laat ze maar komen!' Glunderend kijkt hij naar Dimitri. Dit moment neemt hij hem niet af.

De meisjes van de kransen en de verfrissingen verdwijnen. Even later komen ze met Segways om de hoek van het hoofdgebouw gereden. De gezichten van Guust en Juul beginnen te stralen.

Dimitri trekt bruto een van de meisjes van een Segway, springt er zelf op en maakt een pirouette. Gianni haast zich naar een ander tuig, maar hij is te laat.

'Het is heel gemakkelijk,' snuift Dimitri. 'Leun voorover en je gaat vooruit. Leun achterover en je remt. Sturen doe je met de stang onder de handvatten, links, rechts, het is zo gevoelig dat je om je eigen as kunt tollen. Je leert het binnen de minuut. Het evenwicht is gyroscopisch, je kunt niet vallen.'

'Waarom ook niet,' zegt Mark. 'Alles is beter dan wandelen in deze hitte.'

Emily kruist haar armen. 'Ik kruip onder geen beding op zo'n onding.'

Mark kijkt haar streng aan. 'Emily...'

'Nee papa. Ik doe het niet.'

'Emily, begin niet te zeuren!'

Veronique herkent het begin van een zoveelste oeverloze vader-dochterdiscussie. Als ze niet ingrijpt, staan ze hier over een uur nog. 'Waarom loop jij niet lekker over het strand naar de hutjes, Emily?'

Emily kijkt haar stiefmoeder nadenkend aan. Zit hier meer achter? Wil ze van haar af of is ze echt vriendelijk? Lekker over het strand lopen op haar blote voeten, daar kan geen addertje onder het gras zitten toch? Ze geeft haar verzet op, trekt haar slippers uit en begint te stappen. Als ze voorbij haar vader loopt, stopt ze de slippers in zijn handen. 'Tot straks, pa.'

Mark kijkt geërgerd om zich heen en weet zich geen houding te geven. 'Echt een dochter van haar moeder,' mompelt hij.

Mieke komt naast hem staan. 'Geef die slippers maar aan mij. Ik stop ze wel in mijn tas.'

'Bedankt, meisje.' Mark probeert te glimlachen, maar het lukt hem niet.

'Goed,' roept Dimitri. 'Iedereen op de Segway. Rechtervoet eerst, dan linkervoet, en gaan met die banaan.'

De colonne zet zich in beweging op het geplaveide pad tussen het strand en het hoofdgebouw, een sliert robots op dikke banden. Veronique zwaait naar Emily, die in de kabbelende branding loopt, maar haar stiefdochter heeft enkel oog voor het zand onder haar voeten.

Even verderop, waar het maanvormige strand versmalt en terugplooit in de richting van de paalhutjes, rijden ze voorbij het zwembad.

Dat ziet er netjes uit, denkt Veronique terwijl ze achteruit leunt. Het voertuig stopt vanzelf bij de houten toegangstrap naar de pier waarop de hutjes zijn gebouwd. Hier eindigt het geplaveide gedeelte en verderop lopen paadjes van aangestampte aarde naar wat een dichtbegroeide jungle lijkt. Vogelkreten weerklinken van tussen het dichte gebladerte. En wie weet van welk ander gedierte. Of nee, dat is geen kreet van een dier. Dat is de stem van Emily, die krijst als een speenvarken. Haastig kijkt Veronique om. Emily is gevallen op het strand en grijpt met beide handen naar haar enkel. Guust en Juul schrikken en beginnen te huilen.

Mark springt paniekerig van zijn Segway en spurt naar zijn dochter. Het voertuig blijft schommelend achter tussen het keurig aangelegde bloemenperkje naast het pad.